

tako snažno! Že nad štirinajst let je bila vdova. — Njen mož, priden logar, je bil umrl nena- doma zaradi kužne bolezni. Živela je skromno in pošteno ob majhni pokojnini, ob dohodkih male glavnice in nekoliko denarjih svoje dote. Vsa njena ljubezen je bila za njenega jedinega sina, šestnajstletnega Nandeta, kateri je pa ubogi materi prizadeval mnogo skrbij in žalosti.

„Bog se me usmili“, odgovori vdova Neži- nemu vprašanju, „vnovič potrebujem prijaznega sveta župnikovega. Moj Nandek —“

„Ta malopridnež — —“ pretrga ji Neža besedo, „koliko težav je že napravil vam in

našemu gospodu! Oh, otroci — ti so pravi križ ubogih starišev! Zato pa se tudi nisem nikdar marala močiti. Tudi jaz sem se veselila v mladosti, kakor moje vrstnice, toda nisem se dala uloviti v zanjke. Ko mi je mladost že odhajala, učila sem se kuharstva, in srečna sem sedaj pri gospodu stricu. Pomilovali so me ljudje, češ: Reva ne more moža dobiti. Ne more? Glejte si no! Nisem ga hotela. In še nikdar mi ni bilo žal, da ga nisem. Kaj pa imate dobrega poročene žene? Prva zakonska leta imate križ z možmi, potem pride še večji križ z otroki. Ali ni res taka?“

Pogled na Staro Loko. (Po fotografiji.)

„Ni tako hudo, ne“, odgovori Katra z bridkim nasmehom. „Vsak stan ima svoje te- žave, pa tudi svoje veselje. Otroci nam res delajo skrbi, a tudi mnogo srečnih ur. Ljubezen nam daje moč, da za otroke prenašamo naj- hujše trpljenje. Kar se drugim ljudem zdi ve- lika muka, to je nam materam veselje. Oh, dokler je bil Nandek še majhen, kako sem bila srečna! Sedaj je druga, se vé“, pristavi sama nehoté in uprè zamišljeno oči v tla.

Neža je videla, da tarejo ženo mučne bo- lečine, zato ji ni hotela več ugovarjati, ampak ravno prav ji je bilo, da se je približal vratom

mal deček. — „Kaj pa oni fant tam pri vratih, ki naju tako gleda?“ vpraša Neža na pol sebe, na pol sosedo, in pokaže fantička, ki je v za- dregi stal pri vežnih vratih, kakor da si ne upa vstopiti. „Da bi le ne trebalo vnovič iti z Bogom! Gospod so danes že bili jedenkrat pol drugo uro hoda od tod. — Sem pojdi, fante, če si res namenjen k nam, in ne stoj tam kakor iz lesa!“

Fantek se nato bojzljivo približa in reče: „Gospoda župnika sem prišel prosit, da bi obis- kali staro mater, ki so hudo bolni.“

„Čegav pa si, in kako je tvoji stari materi ime?“ pozveduje Neža.